

Γενικά

Σηκώθηκα καί άνοιξα τήν πόρτα τού σπιτιού μου σχεδόν στό πρώτο κτύπημα του χειριού έξω από τήν πόρτα. Ήταν απόγευμα του Σεπτέμβρη του 1959. Ήόλις σχόλασα από τήν εργασία μου πού εργαζόμουν στό τσιμεντοποιείο της Μονής. Μέ τό άνοιγμα είδα τούς τρεις φίλους μουσικόφίλους καί εκλεκτούς τραγουδηστές, Τότη Τσικουρή, Πανίκο Μιχαηλίδη καί Ρούλη Παλληκαρόπουλο. Δηλαδή τό τρίο Αμίκος. Μετά από συζήτηση καί ασφαλώς τό συνηθισμένο καφεδάκι η πρόταση των ήτο καθαρή καί σωστή.

" Νά δημιουργηθεί μιά νέα ομάδα κανταδόρων στή πόλη μας ο σκοπός της οποίας δέν θά είναι μόνο οι καντάδες καί τά τραγούδια στά Λεμεσιανά καρναβάλια, αλλά νά λαμβάνει μέρος καί σέ άλλες μουσικές εκδηλώσεις αλλά καί νά δημιουργεί δικές της μουσικές παραστάσεις."

Προσωπικά δέν μπορούσα ν'αρνηθώ σέ μιά αυτού τού είδους πρόκληση καί ταυτόχρονα πρόσκληση καί σχεδόν αμέσως είπα ναι καί ολοι μαζί αρχίσαμε ερευνώντας νά βρούμε τούς άλλους 12 καί η 15 πού θά συμπλήρωναν τη χορωδία, τούς οργανοπαίκτες κιθάρες καί μαντολίνα τό χώρο για τίς πρόβες μας καί ασφαλώς τόν οργανωτή η τόν μαέστρο μας.

Μιά χορωδία αυτού του είδους θά γέμιζε ενα μεγάλο κενό στό χώρο της καντάδας. Σκοπός ητο η Καλή καί σωστή καντάδα καί άλλων τραγουδιών στό χώρο της Λεμεσού μέ τη γνωστή της φήμη για τά τραγούδια, τή μουσική, τίς ταβέρνες καί γενικά τό γλέντι.

Καθόλου δέν δυσκολευτήκαμε νά βρούμε τούς άλλους πού θά συμπλήρωναν τήν χορωδία μας διότι είχαμε πολλούς γνωστούς καί καλούς τραγουδηστές καί κανταδόρους για τήν εκτέλεση του έργου αυτού.

Από τις πρώτες πρόβες που έγιναν ολοι αμέσως καταλάβαμε ότι σχηματίστηκε μιά ωραία και αρμονική ομάδα κανταδόρων αποτελούμενη από καλούς και σωστούς τραγουδηστές μέ κέφι, μεράκι, και πείσμα για νά προσφέρουν κάτι τό πολύ καλό σέ μιά πόλη που διψούσε για πολύ μεγαλύτερα και καλύτερα μουσικά ακούσματα απ'αυτά που πρόσφεραν οι διάφορες άλλες ερασιτεχνικές χορωδίες.

Τό σπίτι του Κλεάνθη του Φανάρη στή οδό Ανεξαρτησίας έναντι του Διοικητηρίου στή Λεμεσό ήταν ο χώρος που έγινε επιλογή και άρχισαν οι πρόβες. Μετά ο Φανάρης μετοίκισε δίπλα στό διοικητήριο όπου εσυνεχίσαμε τις πρόβες εκεί. Οι πρόβες στήν αρχή εγίνοντο μόνομ μία φορά τήν εβδομάδα, όταν όμως είχαμε εκδηλώσεις και παραστάσεις οι πρόβες εδιπλασιάζοντο.

Εδώ **πρέπει** ναί τονισθεί η φιλοξενία του ζεύγους Κλεάνθη Φανάρη κατα'τήν διάρκεια των πρόβων. Δέν πέρασε πρόβα που η οικοδέσποινα κα. Πιστού νά μήν μας προσφέρει διάφορα γυκίσματα η καφέ, κατασκευασμένα από τήν ίδια η τις μαθήτριες της διότι η ίδια ήτο ράπτρια.

Μετά τό τέλος κάθε πρόβας ολοι οι τραγουδηστές και οργανοπαίχτες τραγουδούσαν και έπαιζαν στά γραφικά δρομάκια της Λεμεσού της περιόδου 1960-68. Ξεκινούσαμε από τήν οδό Ανεξαρτησίας πρός νότο όπου φθάναμε στή διασταύρωση μέ τήν οδό Αθηνών και συνεχίζοντας πρός ανατολάς φθάναμε στήν οδό Ελένης Παλαιολογίνας, τό δρόμο δηλαδή του χειμερινού κινηματοθεάτρου Γιορδαμλή. Προχωρώντας και τραγουδώντας φθάναμε στό χώρο πίσω από τό Γιορδαμλή μπροστά στήν εκκλησία της Αγίας Τριάδας όπου ευρίσκετο η οικία του Αλέκου Οράτη και η οικία της οικογένειας Χαράκη. Στήν οδό Χρυσορροιατίσης ευρίσκετο η πατρική κατοικία του Τότη Μανδαλιού ενώ δίπλα στήν οδό Ζήνωνος ή οικία του Χάρη του Καμπάνα. Άλλη ωραία διαδρομή ήτο πρός τόν Πεντάδρομο και μετά αμέσως τά στενά της Τζαμούδας, Καθολικής και Μακαρονοποιείου.

Τό κοινό της Λεμεσού μας παρακαλούσε νά ειδοποιούμε οταν θά τραγουδούσαμε τίς φεγγαρό-λουστες βραδιές στους δρόμους ωστε νά μήν κοιμούνται καί νά μας περιμένουν, Πολλοί ειναι αυτοί που μας πρόσφερναν ποτό, αναψυκτικά κτλ. έξω από τήν πόρτα των στό δρόμο. Πάρα πολλοί αυτοί που μας πρόσφερναν ποτό, κονιάκ μέ τόν μεζέ του.

Η ευχαρίστηση μας ητο μεγάλη οταν μας έλεγαν στό καλό παιδιά νά μας ξανάρθετε θά σας περιμένουμε. Σήμερα που γράφω αυτές τίς γραμμές δέν ακούονατ κανταδόροι τά βράδια στά στενά.

Χάθηκαν, αλλά χάθηκαν μαζί τους καί οι ωραίες βραδιές, τά αξέχαστα εκείνα βραδινά στιγμιότυπα της πόλης. Ομορφα βράδια χωρίς κίνηση από αυτοκίνητα καί μοτοσυκλέττες μόνο άνθρωποι νά πηγαινοέρχονται καί κανέννας βιαστικός μέ τό ποδήλατο του. Ευμαμία ένα βράδι μιάμ ηληκιομένη κυρία που μου είπε, πρόσεχε γιέ μου πιάσε μιά πάντα έμπα τσιέ τσιλλίσει σε κανένα ποδήλατο. Οταν έφθανε τό δειλινό όλοι οι μικροί καί κυρίως γυναίκες καθόντουσαν έξω από τήν πόρτα πάνω στό πεζοδρόμιο, γιάνά δούν κόσμο.

Κανταδόροι - Ονόματα

Τόν πρώτο χρόνο της ίδρυσης της η χορωδία αποτελείτο από τούς Ντίνο Θεολογίδη, Κλεάνθη Φανάρη, Λάνη Φαθάρη, Τότη Μανδαλιό, Πανίκο Μιχαηλίδη, Πανίκο Σαββίδη, Τότη Τσικουρή, Ρούλη Παλληκαρόπουλο, Κώστα Χριστοδούλου, Μάριο Τσικουρή, Περικλή Μαρκουλή, καί Γιάννη Χριστοφίδη.

Μέ τή συμπλήρωση ενός χρόνου ζωής η χορωδία προσέλαβε καί άλλους ο Ζευγόπουλος, ο Σαββάκης, ο Διογένης Ηροδότου, ο Τάκης ο Λευκαρίτης καί ο Μιχαλάκης ο Καλλιπέτης.

Μετά τό δεύτερο έτος καί λόγω της καλής φήμης που άρχισε νά κυκλοφορεί στή Λεμεσό όλο καί περισσότεροι καί καλοί τραγουδηστές καί οργανοπαίκτες ήθελαν νά ενταχθούν στίς τάξεις της νέας ομάδας.

Αυτοί οι νέοι κανταδόροι ήταν ο Χρυσόστομος Αντωνιάδης, Τέττος Ζαχαριάδης, Κόκος Ολύμπιος, Κόκος Κορνήλιος, Τάσος Μιχαηλίδης, Αλέκος Οράτης, Βλάμης Γεώργιος. Η χορωδία τόν πρώτο χρόνο διευθύνετο από μόμη της. Τόν δεύτερο χρόνο διευθύνετο από τόν Θεόδωρο Αχιλλέως ενώ μετά καί μέχρι τη διάλυση της διευθύνετο από τόν Μαρίνο Μιτέλλα. Τό όνομα ΦΑΝΑΡΗ η χορωδία το επήρε από τόν πολύ φιλόξενο καί εκλεκτό μανδολινίστα Κλεάνθη Φανάρη.

Φωνές καί Όργανα

Η πρώτη φωνή αποτελείτο από τούς Μιχαηλίδη Πανίκο, Κώστα Χροστοδούλου, Μάριο Τσικουρή, Κόκο Ολύμπιο, Κόκο Κορνήλιο, Τάκη Λευκαρίτη, Θεόδωρο Αχιλλέως, Γιώργο Βλάμη.

Η δεύτερη φωνή αποτελείτο από τούς Τότη Τσικουρή, Ρούλη Παλληκαρόπουλο, Τάσο Μιχαηλίδη, Χρ. Αντωνιάδη, Θεολογίδη Ντίνο, καί Διογένης Ηροδότου.

Τά μπάσσα καί βαρύτονα αποτελούσαν οι, Περικλής Μαρκουλλής, Γιάμμης Χριστοφίδης, Τότης Μανδαλιός Πανίκος Σαββίδης, Αλέκος Οράτης, Καλλιπέτης Μιχ, Τέττος.

Οι Ρούλης Παλληκαρόπουλος, Πανίκος Σαββίδης, Πανίκος Μιχαηλίδης καί Τότης Τσικουρής έπαιζαν κιθάρα. Ο Λάκης Φανάρης καί Ζευγόπουλος μανδολίνο πρώτο, ενώ οι Κλεάνθης Φανάρη καί Σαββάκης μανδολίνο δεύτερο. Σ'ορισμένα τραγούδια ο Κλεάνθης Φανάρη έπαιζε καί μαντόλα.

Στή χορωδία αυτή έλαβαν μέρος καί ορισμένοι άλλου στά όργανα καί στό τραγούδι αλλά όχι περισσότερο από μιά η δυό φορές.

Εκδηλώσεις

Τόσο στό ραδιόφωνο όσο καί στήν τηλεόραση η ομάδα έλαβε μέρος πολλές φορές καί άφησε τίς καλύτερες εντυπώσεις ανά τό Παγκύπριο. Ως γνωστό τήν περίοδο του 1960 - 68 τά προγράμματα της τηλεόρασης ήταν ζωντανά χωρίς "πλέν μπάν" δηλαδή τό λάθος δέν εδιορθώνετο. Γνωστοί διευθυντές του ΡΙΚ ο Ανδρέας Μιτσίδης στήν τηλεόραση καί ο Θέμης Χριστοδούλου στά προγράμματα του ραδιοφώνου. Αυτοί οι δύο διευθυντές των προγραμμάτων μας παρακαλούσαν γιά διάφορες μουσικές εμφανίσεις στή τηλεόραση η γιά πρόγραμμα στό ραδιόφωνο.

Πάντοτε μετά τίς παραστάσεις στό ραδιόφωνο η στήν τηλεόραση η ομάδα ητο προσκεκλημένη στή Κυπριακή ταβέρνα η στήν ταβέρνα του Λεμομιά γιά τραγούδι, φαγητό καί διασκέδαση μέχρι των πρωϊνών ωρών. Στήν επιστροφή στό σταθμό της Σκαρίνου πάντοτε η ζεστή σούπα. Πάντοτε οι υπεύθυνοι των ταβερνών αυτών προειδοποιούσαν εκ των πρωτέρων τούς πελάτες τους η καί φίλους του καλού μεζέ καί τραγουδιού, γιά τήν άφιξη των Λεμεσιανών κανταδόρων καί έτσι έκαναν χρυσές δουλιές. Οι περισσότεροι από τούς θαμώνες των ταβερνών ηταν Λεμεσιανοί που εργάζονταν καί κατοικούσαν στή Άευκωσία.

Η χορωδία έδωσε παράσταση στό RIALTO στή Λεμεσό καταχειροκροτούμενη από τόν κόσμο που ζητούσε επανάλυση της παράστασης.

Στό δημοτικό κήπο της πόλης μας, στό μικρό τότε κηποθέατρο έδωσε παράσταση μέ τραγούδια καί καντάδες γιά τούς χορευτές του ΧΑΠΟΒΑ από τό Ισραήλ.

Κατόπιν προσκλήσεως της Γαλλικής πρεσβείας η ομάδα τραγούδησε στό μεγάλο υπερωκεάνειο IL DE FRANCE μέ 2 χιλιάδες τουρίστες που έκαναν κρουαζιέρα στήν ανατολική μεσόγειο.

Επίσης έλαβε μέρος στό φεστιβάλ πορτοκαλιά στήν Αμμόχωστο μέ δικό της πρόγραμμα.

Τά τραγούδια

Ααλούν τ'αηδόνια καί πλαντάζω

Η Ξανθούλα

Πές μου γιατί

Ρηνάκι μου Ρηνιώ

Στή Ξανθή

Σ'αγάπησα μικρούλα μου

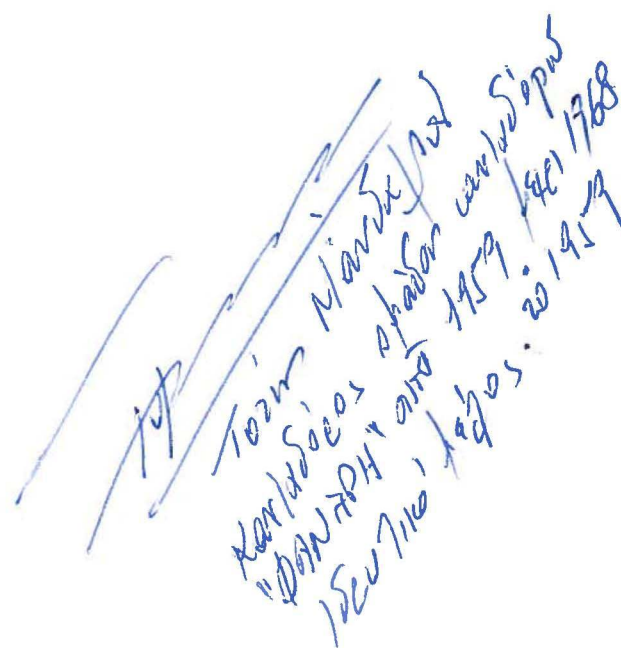
Γιά σένα βγαίνει απαλά

Γλεντίστε

Ελα μαζί αγάπη μου

Κελαδήστε ωραία μου πουκάκια

Γιαλό γιαλό πηγαίναμε

 A handwritten note in blue ink, slanted upwards. It begins with a signature that appears to be 'Γιάννης Μανιάκης'. Below the signature, it reads 'Καταδύσεις Αραβίας' and 'ΓΛΕΝΤΙΣΤΕ' in large letters. Further down, it says 'στην Αραβία' and '1959'. At the bottom, it mentions '1968' and '1959' again.

